

<p>Tolpoortpijn</p> <p>(naar “Reynaert op het graf van Coppe”, C. Ferket)</p> <p>Natuurlijk zal ik het missen.</p> <p>hoe de nacht zich hier tot de morgen vermaalt, dromen als graandruppels van een onvoltooid verleden, het walsen van wat nooit overwaait.</p> <p>Hoe iedereen hier samentroeft bij elke plaatselijke verdoving van de dag, keizersnede van de Leie: Het water dat hier elk uur breekt, geboorte van boten, het schreien van verloskamers langs de kade, de woensdagse naweeën van kooplust uit het kraambed van de stad.</p> <p>Ik ben en ik blijf de Hermes van Ferket, lokvos voor klanten van afgeprijsd geluk, lok magere postzegels naar het loket van kokette lijven, ben het makelaarsgekakel dat de kip met gouden eieren slachtte, bij machte om promotoren bij eb te leren bouwen en niet meer bij vloed, opdat mijn stulpje op de stoep zou blaken in een gloed.</p> <p>Hoe vaak, van mijn sokken geblazen bij Coppes glazen graf, vervloekte ik die bronzen kopschoppers van de nacht: ik bloedde bloem, ik bloedde bloem.</p>	<p>Spiegelbeeld aan de Leie</p> <p>(opgedragen aan Yvan de Maesschalck)</p> <p>I. Nooit week ik één seconde van haar glazen zijde. Haar merg en been. Haar onvolgroeid vlees en bloed. Met de buiging van mijn bronzen hart, zong ik Placebo domino voor haar gruwelijke dood.</p> <p>Maar van binnen bleef ik een blinde strijder, een kruisvos, vuur-vos verteerd door een brandhaard, enclaves van kippen afgeslacht bij het credo van een kraaiante haan.</p> <p>Zo bang voor wang om wang, traandrappel om traandrappel, was elke witte mars fake news trok mijn pseudo pelgrimsvaart altijd weer over een kromme brug, het placebo-effect van recht heeft niemand ooit genezen.</p> <p>Tot die keer van inkeer. Quella volta que. Dat Rome het voorwendsel was. Bruun vervelde tot een pelgrimstas. Dat een Judaskus in Malpertuus Cuwaert de das omdeed. Bracht Isengrins geliefde mij in haar nauwe schoentjes, Hersinde hashtag #MeToo.</p>	<p>Spiegelbeeld aan de Leie</p> <p>(opgedragen aan Yvan de Maesschalck)</p> <p>II.</p> <p>Zo heb ik mijn toevlucht tot haar oevers genomen, niet voor even zoals boten in de air bnb van de Leie, het bed, bad, brood van de stroom, maar voor goed, kijk ik hier hunkerend naar bruid en bruidegom, hoe ze elkaar over het water dragen, elkaar inschrijven in het wijzer-loze boek van uren. Dat hart van hen, beo-veld van bloed, pompt eeuwige trouw in warme en koude dagen.</p> <p>Hier zie ik een jonge vader door de draaideur van zijn jeugd. Hij draagt de naam van een kind, het casco geluk dat een moeder kocht, scheepsrompje van overrompelend geluk, prille liefde die nog niet te water ligt, het kijkt nog blind, het ademt licht. Broedt nog niet op grote keuzes in de wondere couveuse van de stad.</p> <p>Zo ben ik hier bij haar oevers thuis gekomen, vluchtend voor een vileine reynaerdie diep in ons, als een speels spiegelbeeld van brons, voor wie hard op zoek is naar doodgewoon geluk.</p> <p>© Steven Van de Putte</p>
--	---	--

